

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

Ένώ οι Άθηναίοι απολαμβάνουν τον μεσημεριώτικο ύπνο τους. Έν άναμονή... Η Μίς Ευρώπη καταφθάνει γεμάτη δροσιά κι' άλλατι άπ' την Γλυφάδα. Πώς εξελέγη Μίς Έλλάς ή δις Διπλάρακου. Μία τυχεία ομπρτωσίς. Στά «Ολύμπιο», χωρίς κέφι, χωρίς καρμιά ύποψία, με πυρετό. Η έπεμβάσις της Έπιτροπής των Καλλιστείων. Ο ένθεουσιασμός της κ. Κεπερούλη και τού κ. Μερκεύρη. Βροχή τίτλων. Μίς Άθηναίη και Μίς Έλλάς, μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα. Ο άναέρασμός. Στό σπίτι. — Ξυπνάτε!... Νενικήκαμεν!... Η άναχώρησις γιά την Εύρώπη. Όπου ή Μίς Έλλάς φεύγει χωρίς διακέτηριο. Είς καταδιώξιν τού Έξπρές Όριάν. 100 χιλιάμετρα την ώρα!, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

II

ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ σήμερα την βιογραφία της διδος Άλίης Διπλάρακου—Μίς Ερώστης, της οποίας —της βιογραφίας φυσικά— τό πρώτο μέρος πού δημοσιεύθηκε στό προηγούμενο φύλλο, τόσο διαβάστηκε και τόσο ένδιαφέρον έρωτάλασε, ώστε να εξαντληθούν όλα σχεδόν τά φύλλα τού Μισου

ζήταν. Άς αποτύγχαμε όμως τις πωλοαγίες και άς δώσαμε τον λόγο στην βιογράφο της Μίς Ερώστης, δούδα Ταρσούλη :

«Φλογερό άπομείσμερο τού Τονίου...

Η οδός Πατησίων είνε ολόκληρη ένα γλυγορό καμίνι. Η ώρα είνε τρετίς τό άπόγευμα, ώρα κατά την όποιον όλοι οι φρόνιμοι άστού ξεκουράζονται και δρασιώνονται στα σπίτια τους. Και όμως έμεις βοισοζόμεστε την ώρα αυτή στό δρόμο, έν μέσω των φλογών, πηγαίνοντας να συναντήσουμε την Μίς Ερώστη. Δέν είνε δά κι' εύκολο να συναντήση κανείς την πολυάσχολη βασίλισσα της καλλονής στό σπίτι της, παρά μινάχη τις πολύ προσιτές ή τις μεταμεσημεριώνες ώρες. Όιες ή άλλες ώρες της μοιράζονται, όπως μας βεβαίωσε ή ίδια, μεταξύ τού άτελιέ τού κυρίου Δημητριάδη, των μαγαζιών, της μωδίστας της και των διαφόρων έπισήμων και άνεπισήμων προσκελήσεων.

Επί τέλους!... Φτάνουμε στην οδόν Ήπειρον 3. Χτυπάμε τό κουδούνι κι' άνεβαίνουμε τις σκάλες αγά—αγά, γιά να μίν ξυπνήσουμε τους ένόικους.

Στόν προθάλαμο συναντάμε τη μικρότερη άδελφή της Μίς Ερώστης.

— Ά, τί κομμά! μάζ λέει μόλις μάζ είνε. Η Άλίχη δέν είνε έδω. Ήταν προσκεκλημένη από τό μεσημέρι στη Γλυφάδα. Άλλά δέν θα άργήση. Όπου νάνα έφτασε. Περιμένετε την, μη φράγετε.

Άς την περιμένουμε. Άλλωστε ή συν-

τρομιά είνε τόσο εύχρηστη, που ή λίγη ώρα πού θ' άναγκασοίμε να περιμένουμε, θα περάση χωρίς να τό καταλάβουμε...

Τό ρολόι χτυπάει τέσσερες και ή Μίς Ερώστη δέν έφάνηκε άκόμη. Χτυπάει πέντε... Χτυπάει έξ κι' έμεις περιμένουμε, περιμένουμε...

Χτυπάει τέλος έφτά κι' έτοιμάζομαστε να φράγουμε, κυριολεκτικώς συντετριμμένοι. Τί άποτυχία!... Τί κακοτυχία!... Άλελειπού!...

— Μά καθήστε λαγάρα άκόμα. Όπου νάνα έφτασε ή Άλίχη. Δέν μπορεί ν' άργήση πεινά περισσότερο, μάζ λέει ή άδελφή της Μίς Ερώστης.

Ξανακαθόμαστε. Καί να πού άκούγεται Ξαγκά ένα κονδοίνισμα έπίμονο, διαρκές, άνετόμονο. Χτυπάει τό κουδούνι, μά πού πού χτυπάει ή καρδιά μας. Η ξαγκαίερα τρέχη και άνοίγει. Κι' άνοθαίνει τρέχοντας τις σκάλες ή Μίς Ερώστη, λαχανιασμένη, με τά μαλλιά βαμμένα όπως— όπως κάτω άπ' τό μεγάλο λινό καπέλλο της, κρατώντας στό χέρι της διπρόλεξ, τσάντες, μπανιέρα.

— Άχ, έδώ είσαστε κι' μάζ λέει. Με συγχωρείτε πολύ πού σας έβανα να με περιμένετε. Άλλά τό μεσημέρι φάγαμε στη Γλυφάδα. Άργότερα, επειδή ή θάλασσα ήταν τόσο όραμα, πήγα κι' έβανα μανίνο... Κι' ύστερα ήμαμε τσάι... Κι' οστρα...

— Ύστερα ήθελετε έδω και μάζ και σας βρήκα, δέν θα σας άρπισο. Ηρέσει να συνεχίσετε τη βιογραφική σας άργήρη.

— Είμαι στάς διατάγας σας. Μπορείτε να με φωτίσετε ό τι θέλετε.

— Εύχαριστώ. Σήμερα λοιπόν θα πού μιλήσετε σχετικώς με τά προαταραχτικά της έργοής σας.

— Πούας έργοής μου; Ός Μίς Ερώστης;

— Όχι, ως μίς Έλλάδος.

— Μά, πρώτα άπ' όλα, δέν ύπερχαν

Η δις Άλίχη Διπλάρακου—Μίς Ερώστη. (Σκίτσο καμμένο από τον έν Παρισίους διασημότατο γνωστό έν Έλληνα καλλιτέχνην κ. Βασίλειον Φωτιάδην).

προκαταρκτικά. 'Η έλλογία μου έγινε χωρίς να το περιμένο καθόλου. 'Η αλήθεια είναι ότι από τότε που βγήκα στον κόσμο, έκανα κάποια φωτογράμια και μάλιστα στους ξένους, αλλά γενικάς όλα τα νέα κορίτσια τόν 'Αθηνών είχε ύψωση, κι' εγώ δεν είχα ίδια μιάς ήμου και το ξεφαστίο. 'Αλλοιότε, όπως σας είπα και προχθές, δεν ήμου και τόση φιλανθρωπία να δεν γίνω όλες μου τις ώρες από να τουαλετοαίσημα ή να γίνωμια όμορφη. Τα σπόρ, ό περιπάτος, τό τένις, τό βολιό, τό καλλιμάρ, τό πύνο μου, ή άπασχολούσαν πολύ περισσότερο άπ' τους άλλους. Και τόρα άπόη, παρ' όλο πού αισθάνουμια πολύ άδύνατο τον ήντο μου, πούζ αντίκρουσα τη θάλασσα, έπασα και ζωλήτηρα κι' έννοιωσα πραγματική άπόλαση. Βέβαια, δεν μπορού να σας πώ πως δεν μ' άρέσουν κι' ή άλλες διασκέδασεις, ή πού γινάσκεις να ποίση, και μάλιστα ό χορός, αλλά είχα πάντα την ίδια πώς μιά γυναίκα δεν πρέπει να άπασχολή όλες τις ώρες της ημωσ ό' αυτά...

... 'Ετσι λοιπόν, όταν πέρισ έγινε ή έλλογία της Μις 'Ελλάδος και ή 'Βραδύνη άρχισε να δημοσιεύει με φωτογραφίες διαφόων κοριτσιών της 'Αθηναίης ζωνάνιας τέ τον τίτλο «'Αι όραιοί τόν 'Αθηνών», αισθάνθηκα άρκετή έκταση όταν ήρθαν να μου ήζητήσουν και τη δική μου φωτογραφία. Μάλιστα όταν μου την στέλναν πίσω, με γραμμένη στο περιθώριο μιά σημείωση, ότι εγώ έφερτε να ή γλυφά Μις 'Ελλάς και διάφορα άλλα κομμάκια, δεν θέλησα να την ξανακοιτάσω στη θέσι της, αλλά την έκομια μέσα σ' ένα σφύτιο. 'Ετσι κι' έφετος, όταν προερχόθη ό διαγωνισμός για την άνακοήθη της Μις 'Ελλάδος, ού-τε επέβησα και άπορημιάτητα. 'Επιγα όμως από περιέργεια στο χορό τόν «'Ολυμπιον», όπως πάει και τόσες άλλες 'Αθηναίης. Και μάλιστα δεν ήτηγα με άδελφήτη την άικωγενιά μου, αλλά μονάχα με τη μηριά, προσε-κλήμηνι από τον κόσμο και την κορία Χάρβιν, της 'Αγγλικής Ηεραβιάς...

... Έκστη την ήμια ήιζε πε-ριτό κι' ήμου ένσενά κοριόλογη-μένη. Για μιά στιγμή λοιπόν σέ-φτηρα να μίν πώο στα Καλλι-στεια. 'Αλλά ύστερα ή περιέργειά μου και τό ένδιαφέρον μου ένιζη-σαν και άποράσισα, παρ' όλο τόν περετό, να ντυθώ και να πάω. Κα-θημουν λοιπόν στο θεατήριό μαζί με τούς ήρώες μας και την μαμιά μου, παρακολούθησα τό χορό και κοιτάζο τις άλλες διαγωνιζόμενες, από τις όποις πολλές ήταν όμοιά-τες, όταν έφαγα βράτω να μταινουν μέσα στο θεατήριό μας τρις κίβες, από την έντροπή και να μου πρεταίνω... να λάβω μέ-ρος στον διαγωνισμό!...

—Μά εγώ, τοις είπα, δεν έχω έποβάλλει άπορημιάτητα. Πώς είναι δυνατόν να έκτεθώ την τελευταία στιγμή;

— Δεσπαινή, μου άπάντησαν, πρέπει να δεχθήτε. Καμιά από τις διαγωνιζόμενες δεν είναι κατάλληλη για τον τίτλο της Μις 'Ελλάδος. 'Αν δεν λάβετε ίσως μέρος, ή έλλογία θα παταωθεί.

Τέλος πάντων, μου είπαν τόσα πολλά, ώστε με έπεισαν και στο τέλος, χωρίς να το καλοκατάλάβω, με σήκωσαν άπ' την καρέκλια μου και με άδηγησαν στο χωματινό που ανενδράιζε ή έντροπή. Μόλις με είδε ή κορία Κοταπούλη, έφώναξε:

—'Α! να έπι τέλους ένα όμορφο κορίτσι!...

'Επίσης ό Δήμαχος κ. Μερκούρης ένθουσιόστησε κι' αυτός.

—Μάλιστα, μάλιστα, ήιτε. 'Η δεσπαινή είναι άνοητός ένκνιου πού ζήτημα...

'Ετσι με άνεχόηζαν Μις 'Αθήνα, που έφώρεσαν την κορδέλλα και βγήκα στη σκηνη τόν «'Ολυμπιον» μαζί με τις άλλες Μίσες τόν έπαρσιον, για να μιάς δη τό Κοινόν. 'Υστερα από λίγη ώρα έκο-νται και μου άνεγνώστησαν ότι έβελήγη και Μις 'Ελλάς! 'Τότε βγήκα μόνη μου στη σκηνη με την κορδέλλα της Μις 'Ελλάδος και μ' ένα μπαζέτο στα γόνα.

Τό τί έγινε τότε, δεν περιγράφεται. 'Αλλοιότε τα διαβάσατε και στις έφημε-ρίδες. 'Αλλο έφώναζαν:

— Ζήτω!... Μπαρά!... Μπαρά!...

Και άλλοι, οι περισσότεροι, έμαινουν και έδωζοντο:

— Κάτω!... Κάτω!... Αίσιος!... Ντροπή!... Σημπαγνιά!...

'Εγώ ήμου τόσο χαλιόμενη από τον

περετό, άπ' τις φωνές, τα φώτα και τον θόρυβο, ώστε δεν ήξερα τί να κάνω. Χαμογελούσα λοιπόν μηχανικά και χαμερετούσα. 'Αλλά και καλά άν αισθανόμηνια τόν ήνωτό μου, πώς άλλωςδ μπορούσα να φρεθώ;...

... Τέλος πάντων, βγήκα άπ' την σκηνη και με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσα να ήγγω μαζί με τη μαμιά και να γυρίσω στο σπίτι. 'Ο-λοι κοιμόντουσαν και ό μπακάς κι' ή άδελφός μου. Φαντασθήτε λοι-πόν την έκπληξη τούς όταν τούς ζήτηναίμε άπ' τον ήντο τούς και τούς άναγνώημε την έκλογία μου.

Την άλλη ήμια άρχισαν τα τρεχίματα κι' ή προετοιμασία για τό ταξίδι μου, γιατί δεν είχαμε παρά τέσσερες μόνο ήμέρες ως την άνακοήση μας. Σ' αυτές τις τέσσερες ήμερες έπρεπε να τρέξω σε μισόστορες, κατελλούδες και παπουτσήδες, να πηγαίνω στους φωτο-γραφιστές, να δίνω συνεντεύξεις, να δέχομια γυνωτιστά και άγνώστους πού ήθελαν να με συζητήσουν, να παρουσιάζομια σε διάφορες δεξιώ-σεις και παραστάσεις και να έτοιμάζω και τα διαβατήριά μου. Σ' όλο δέ αυτό τό διάστημα έξασχολούθησα να είμαι άφορητη με τραυμα-νία βαθμής περετό κάθε ήμια. Φαντασθήτε, είμαστε όλοι τόσο χαλι-ομένοι, ώστε την ήμια πού φύ-γαμε... Έξασάμε τα διαβατήριά μας στην 'Αθήνα!... Στην άρχή άποράσισαν να μιάς τα στείλουν με άεροπλάνο στη Θεσσαλονίκη. 'Επειτα όμως είδαν πώς από τό πρόγραμμα ήταν άδύνατο να γίνη, πήσαν ένα αεροπλάνο και, τρέ-χοντας με ήνωτό χιλιόμετρα την ώρα, μιάς πρόφτασαν στάς Θη-βάς και μιάς παρέδωσαν έκει τα διαβατήρια.

Συζητήτε δηλαδή πόσο ένω-τόνται τα πράγματα από τις συμ-πτώσεις. 'Αν δεν μιάς πρόφτη-ναν με τα διαβατήρια, δεν θα μπορούσα να περάσω στη Σεργία κι' έτσι δεν θα βρισκόμην εν-καίριος στο Παρίσι. Δεν θα μπο-ρούσα συνεπώς να λάβω μέρος στο διαγωνισμό και, φυσικά, δεν θα γίνουμιν Μις Εύρώπη.

—'Όστε τον τίτλο σας τόν ζωσιτάτε στο σπηρό του αυτο-κινήτου, με τό όποιο σας έφεραν τα διαβατήρια;

—Μά, να σας πώ...

.....

'Η ώρα είναι πειά έννεα.

Στην πλαγινή τραπέζια στρώ-νουν τό τραπέζι. Το παραπάνωμε δηλαδή. Πρέπει ν' άφήσουμε την Μις Εύρώπη ήσυχη. Σταματούμε λοιπόν στο σημείο αυτό, για να συνεχίσουμε την έπομένη, καλο-νηχτήσουμε και κλείνομε...

.....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΡΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΝ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΙΔΕΑΣ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

'Η κ. 'Αρτεμς Κων... διαμένονσα στο ξενοδοχείο της «Μεγ. Βρετανιάς», στη Μυτιλήνη, μιάς άμνηνη δεσμική και ένθουσιώδη έ-πιστολή, στην όποια έξάειρε την υπό της διευθίνσεως του «Μπουκέ-του» προταβήσαν γίνωμια να άποθανιασθή ή άρχαιοηρητής ώμοιάτης της διδος 'Αλίας Διαλαράκου—Μις Εύρώπης δια της κατασκευή ά-γάμματος.

'Η κ. Α. Κ., επιθυμούσα να ίδη πραγματοποιημένη την ώραιάν αυτήν ιδέα, προτεινεί να ένεργηθή σκετικός έρκνος και προσφέρει πρώτη όχη. 5.000.

Τό «Μπουκέτο» θα είναι εύτυχές και ήπερήμιο, άν ό έρκνος αυτός, τόν όποιο άνοίγομε από σήμερα, έπιτύχει.

ΔΙΚ' ΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΕΡΕΨΗΣ ΚΙ' Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ

Κάποτε κάποιος δικηγόρος άρχισε τό λόγο του στο δικαστήριο ως εξής:

—'Η ιστορία μιάς λέγει, ότι ό Ερής ήθε με έκασομηνια στρατού!...

— Προσπαθήστε, κύριε, τόν δέκομιο ό κρέδρος του δικαστηρίου, να περάση γρή-γορα αυτός ό πολυάριθμος στρατός, γιατί δεν έχομε ώρα διαβήσμη.

'Η δις 'Αλση Διαλαράκου—Μις Εύρώπη.
(Μια έπιτυχιστή, καλλιτεχνική φωτογραφία της τού Οίκου «ΕΥΑ»
σε μιά άναγνωρή σέσι της στις γιορτές τόν Δελεόν).

